

SZELÍD SZÓVAL

1

*se fölényel, se erővel; fokozódó hatalommal,
puha szóval, muzsikával közelíts meg. Mosolyomra
ne vadásszál, kicsapódik.*

*Se fölényel, se erővel, de szelíd szóval elérhet
a fölényed, ne dörömbölj befagyott homlokomon, csak
melegíts fel melegeddel.*

2

*ne szakítsd szét nevetését a gyerekkor szigetének,
felelőtlen kezed óvjad gidakedvű mosolyuktól.
Nem a rémes mese kell most; ha didergő szívük úgylis
megütődik hidegétől ama rossznak, magam is csak
pihe-cirmos simitással merem őket felidézni,
nehogy álmuk szepegéssel telítődjön. Ne riassza
rideg ősz, pöndörödő, szöszke nyaruk gyermeki fényét*

3

*haragos szó ne feszítsen, nehogy édes fecsegésed
elapadjon, keserű és igen álmos vagyok én már;
üdeséged betakarhat susogó zöld levelekkel*

4

*csak olyan halkán, olyan gyenge magányos lebegéssel
közeledj, mint a sok apró ragyogás víz tetején. A
kicsi pillák repesésén idejuthatsz, de ne szólj, ne
kuvikold jóslataid mennyei csöndünk üvegébe*

5

*a madárdalt sose halljad! Ha a kígyót tekeregve
beleengeded a fészek közepének melegébe,
a fiókák repeső kis szíve dobban, pihe-tolluk
odahull majd taposó lábad elé, és pirosodva
csöpög onnan le a fészek magasából pici vérük.
Te — ki csizmás vadat űző — mibe fogtál? Hol a vadkan;
amiről már meseszóval hitegettél, dühösen se
magyaráztál, a szelídség fuvoláit fuvalommal
telefűjtad. Ki se gondolta e véres temetősdit,
csupa tüskére a békét . . . — ime én is kire bíztam*

6

*a zenészek belopódnak hasadékok kapujába,
s szerénádót muzsikálnak kihunyó öntudatodnak*

7

*mosolyod gyöngye virágát mutogatják, szemeidben
kitenyészített peteérő daganat, fogsorod élve
nevető paszta — a szappanhab idétlen szavalása.
Merev álmodom kifehéred, te plakát-angyal, erőtlen
denevérként szavaim kérge ütődik mosolyodnak.
Szavakat gyűjtani, szörnyű tüzet, égő csalogányok
bűdös üszkét odarugdosni eléd, hogy fölemelve
megalázott repülésem füled űrjébe merüljön*

8

*neveted hajdani versem Dani, s nem hívlak el én se
soha már játszani! Hej, föld betakart, csúf Dani, téged*

9

*szomjas az ember, borosulna
— nekipattan, danolász. Búja elolvad, s muzsikásan
tavaszul gondja. Feküdtél odabenn paplanos ágyban
eleget, most sugarazz minden irányt, s megsiketültek
is elértik. Poharat tölteni elfogynak a jóra
hegyezett mozdulatok — látod a távol menekülne
a te talpad fedezékébe, alábújva az útra
porosítná soha nem járt öröme —, míg te csak alszol
boros-ébred, könnyököl kedved az asztal deleléses
tunyaságában. A vénnek, de sokat vártak idézve
fiatalságod, olyannak köszörültek, hogy a szőke
fejed is gyászba sötétült, de te dőzsölve magadban
tavaszítod fogaid közt nyomuló gondod a dalba,
a locsolt, dongadanájú el-elázó rekedésbe*

10

*haloványabb vonalakkal vonalazd meg belenyugvó
egyedüllétem. Utolsó menedék ez; se a távol,
s a közel sem szabadíthat fel. A rejtek mocsarának
közepén én vagyok, és én vagyok így — már az időben
a mocsár is —, konokul véd unalom, s kéri magányom.*

11

*különös fecske cikáz bennem — a múlt Afrika álma —,
meleg életre szokott lenge remény, oly levegős és
üveg-álmú, hogy alig látni. A szárnyát kifeszítve
beleszáll egykori fényembe, ahol pókok a hülten
heverő tárgyakon őrzik sohasem volt szeretetnek
javait. Honnan az ily nappali álom? Bearanyzott,
homokot járt üzenet járja a bensőm. Mit akarhat
ez a fecskés suhanás tőlem? A múlt álma helyettem
hideget, túlhaladott pontokat érhet . . .*

körülöttünk a megunt távlat iram-napjai, szomjas sivatag láza arany-hólyagosan szárad, a torkunk bedagadt. Szólni akart görcseiben nyálat evő tűz fut a dal kérge alá. Szomjasan ömlő zubogás, vagy patakos, hűs belenyugvás hiteget — mint a farával a megunt kurva csinál, kit ki se méltat figyelemre

toluló évek a lépcsőfokokon fölfele mennek, az ürességben a léptük zaja nem hallik, az ajtók kinyitottan, folyosókon poros álmú denevérek. Sehol életjel, az évek pedig örült nyugalommal menetelnek fel a lépcsőn, fel a kémény magasába, menetelnek fel a kémény magasának peremére, menetelnek peremének magasából levegőbe, levegőből az ürességbe. Ürességnek a fényt se lehet látni, hisz az sincs neki, éppúgy zaja sincs, de ez nem érdekli az évek tolulását, ahogyan fölmenetelnek. Föl, a lét nélküli nincs állapotába

szeretet nélküli jóság nem akar semmit. Az ember csak evez, s dolgai képzelt szigetekként szakadatlan a szemében ködösödnek, s tagolatlan valamennyi; belefáradva a fénylő lehetőségek okozta viselésébe, kevésbé viszonyul tettei véges talajához. Különös képek ütik fel fejüket, nem lesz egyéb rendszere omló falak és helyre hozott fal-repedésnél. Ha a látszat habos és sós folyamában evez álmos merüléssel, nem akar semmit az ember; szeretet nélküli jóság szabadul tetteiből is

